

Улрике Кауп • Ханс-Гюнтер Дьоринг

Как Ида, Лу и Балтазар намериха изчезналата коледна елха

Тази книга е като предколеден календар.

Ден след ден, 24 дни преди Коледа,
тя ще ви води на приключения и ще ви потопи
в магията на коледните празници.

От 1 до 24 декември разгръщайте страниците
на следващата вълнуваща история.

Издателство „Фюм“

Съдържание

На Хенес и Хенри

- Предколеден календар с двайсет и четири истории 4
- Първи ген:** Изчезналата коледна елха 6
- Втори ген:** Един много специален коледен подарък 10
- Трети ген:** Влизането забранено! 14
- Четвърти ген:** Меденки с форма на листа 18
- Пети ген:** Балтазар греша 22
- Шести ген:** В Коледната работилница 26
- Седми ген:** Джуджето Антон и едно мръзнещо кенгуру 30
- Осми ген:** Суперкучетата Ин и Ян 34
- Девети ген:** Прашец от блестунки 38
- Десети ген:** На гости при Очилатия Лусан 42
- Единайсети ген:** Шоколадовите ангели 46
- Дванайсети ген:** Да се препънеш в мечок... 50
- Тринайсети ген:** Още един гост 54
- **Четиринайсети ген:** Нови очила за Лусан 58
- Петнайсети ген:** Какъв хитрец! 62
- Шестнайсети ген:** Съвещание в Коледната работилница 66
- Седемнайсети ген:** Топло местенце за преспиване 70
- Осемнайсети ген:** Тъжният Снежен човек 74
- Деветнайсети ген:** Дим над комина 78
- Двайсети ген:** Меденка за нос 82
- Двайсет и първи ген:** Разказът на Антон 86
- Двайсет и втори ген:** Махни тези плитки! 90
- Двайсет и трети ген:** Весела Коледа! 94
- Двайсет и четвърти ген:** До следващата Коледа! 98
-

Предколеден календар с двайсет и четири истории

Най-сетне заваля сняг. Снежинките се сипеха на гъсти рояци и бързо затрупваха къщи, дворове, дървета, храсти.

Ханс и Грета стояха в топлата кухня, допрели носове до прозорците, и гледаха преспите навън. Нямаха търпение да излязат.

Дядо Ерик също се радваше на снега.

– Хайде, деца, обличайте якетата! – подкани той внуците си. – Вземете и ръкавиците. Ще правим снежен човек!

– Но голям, нали? – извика Ханс. – И шишкав!

Когато излязоха на двора, продължаваше да вали. Дядо Ерик направи снежна топка и двамата с Грета я затъркаляха в снега. Скоро топката стана толкова голяма, че се наложи и Ханс да помага. Нагласиха я, после направиха още една топка, по-малка, и я сложиха върху първата.

– Ред е на главата, дядо! – Грета подаде малката топка, която беше направила сама.

– Ще ви дам камъчета за устата и очите – бръкна в джоба си Ханс.

– А носът няма да е от морков, а от картоф – предложи дядо му. Грета свали топлия шал от врата си.

– Ето, подарявам го на снежния човек, за да не му е студено!

Дядо ѝ обаче не се съгласи.

– Не може. Тогава на теб ще ти е студено! Но в градинската барака сигурно ще намерим нещо подходящо. Хайде да потърсим!

Аууу, в барачката цареше страшна бъркотия! Дядо Ерик с мъка размести струпаните градински столове и стари кофи от боя. Най-сетне стигна до потъмнял от годините дървен санджък и вдигна капака му. И виж ти – под някакви прашни пожълтели завеси се показваха разноцветни ленти, панделки и една вълнена шапка с помпон.

– Колко са хубави! – зарадва им се Грета.

– Вълнената шапка ще свърши чудесна работа на нашия Снежко! – рече дядо Ерик.

– Ами да... – закума Ханс. – Ще му топли главата!

– Сега и ние трябва да се постоплим! Хайде, прибираме се – подкани ги дядо Ерик. – И ще се любиме на зимата през прозореца.

– Вижте, снежният човек се усмихва! – ахна Грета, когато отново се озоваха в кухнята и тя надзърна към двора. – Сигурно си мисли за Коледа.

– До Коледа има доста време – поклати глава дядо ѝ. – Току-виж, че дотогава се стопи.

– Колко още ще чакаме до Коледа? – попита нетърпеливо Грета.

– И преди сто години децата са питали така – засмя се дядо Ерик. – Непрекъснато. Тогава една умна майка измайсторила за сина си двайсет и четири кутийки – по една за всеки ден до Коледа, и ги залепила върху парче картон. Във всяка кутийка сложила мъничко лакомство. Например...

– Желирани мечета! – извика Ханс.

– Нееее... – поклати глава дядо Ерик. – Преди сто години още не е имало желирани мечета, но пък е имало меденки и орехи. Чуйте, и аз измислих предколеден календар за вас. Няма да е със сладки неща или картинки, а...

– Със снежни човеци! – извика Ханс.

– Не отгатна! – каза дядо му. – Моят календар ще е пълен с истории.

– И за всеки ден ще има по една история, така ли? – зарадва се Грета. – За какво ще се разказва в твоите истории, дядо?

– Там е работата, че още не знам съвсем точно! – призна дядо Ерик, намести очилата на носа си и погледна през прозореца. – Знам само, че ще има снежен човек. И мечок на име Балтазар, който е поет.

– А този мечок поет ще има приятели, нали? – подсказа Грета.

– Има! Но още не ги познавам! – отговори дядо ѝ. – Най-добре е вие да измислите кои ще са приятелите на нашия Балтазар. Когато гойда утре, ще ви разкажа първата история.

1.

На другия ден дядо Ерик много се изненада – Ханс и Грета вече го чакаха в коридора и щом отвори входната врата, се втурнаха към него.

– Дядо! – извика Ханс. – Знам кои са приятелите на Балтазар. Той има двама приятели – една кукумявка на име Ида и едно зайче.

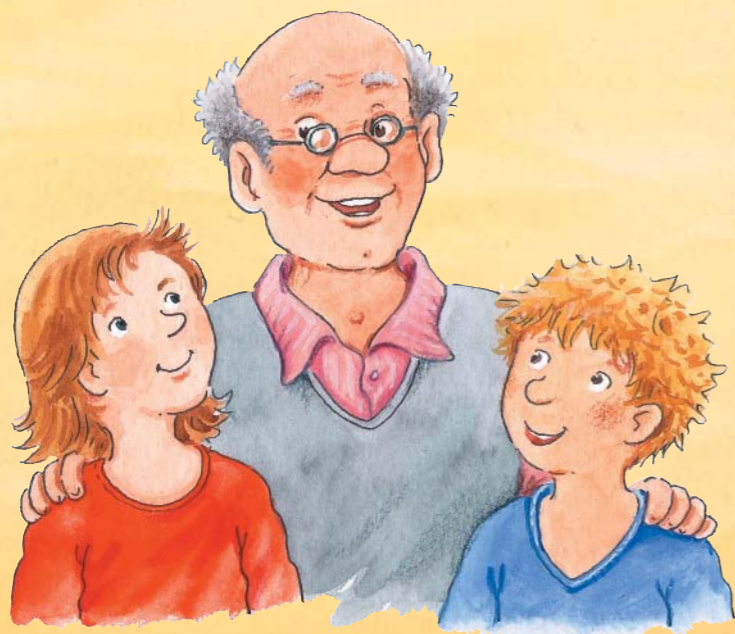
– А зайчето няма ли си име? – попита дядо Ерик.

– Има, но още не го знам.

– Аз пък го знам! – намеси се Грета. – Зайчето е момиченце и се казва Лу. И е бяло като сняг.

– Е, тогава да започвам историята! – каза дядо.

*Открихте ли вече Ида, Лу и Балтазар
на картинката?*

Изчезналата коледна елха

От известно време мечокът Балтазар седеше и мислеше. Струваше му се, че изразът „меденка с джинджифил“ е прекалено дълъг за едно кратко коледно стихотворение, но не можеше да измисли друг коледен сладкиш.

– Сигурно не мога да се отърва от мисълта за меденката, защото съм гладен – каза си мечокът. – Ще изям една филия, намазана с мед, и ще отида до Лу. Може пък тя да се сети нещо.

След филията с мед Балтазар закрачи през снега. Радваше се, че скоро ще седи с Лу до камината, ще си бърбят и ще пият чай. Ей, но какво е това? Вратата на заешката къщичка зееше отворена, а на нея беше забодена бележка със стихчето, което Лу беше поръчала на мечока преди време.

„Чакането е губене на време – помисли си Балтазар. – По-добре да разбера къде е отишла Лу“.

Мечокът извади от джоба си голяма луна и започна да разглежда следите в снега.

– Да не си станал детектив? – изкряска някой отгоре. – Не ти ли стига, че си поет?

Беше кукумявката Ига.

– Стига си размахвала крила, Ига! – скара ѝ се Балтазар. – Ще заличиш следите на Лу!

– За нула време Лу ще направи нови следи! – изпърха кукумявката. – Ето я, подскача насам!

– Елхата ми! – завика отдалече Лу. – Хубавата ми коледна елха из-

чезна! Търсих я навсякъде! Няма я никъде! Намерих само три малки парченца гурлянди. Това е всичко.

– Не е много! – изсумтя Балтазар.

– Това си е направо едно нищо! – отбеляза Ига. – Май става дума за кражба!

– Кражба ли? – възкликна Лу. – Че кой краде коледни елхи? Вие, кукумявките, все мислите най-лошото!

– Да не си забравила къде си я сложила, Лу? Или може би си услужила на някого с нея? – попита Балтазар.

– Няма такова нещо! – заклати глава зайчето. – Снощи си стоеше навън пред прозореца, за да осветява къщата. – Бурканчетата с конфитюра от моркови изглеждат прекрасно на светлината на елхата и аз просто им се радвах, и...

– Добре, стига! – прекъсна я Ига. – Разбрахме! Аз все пак мисля, че има кражба! Или... Ти да не си сомнамбул?

– Сомнамбул? Това пък какво е? – запита Лу.

– Сомнамбул си, ако докато спиш, ставаши и обикаляши къщата – обясни сериозно Балтазар. – А като се събудиш, нищо не помниш.

– Сомнамбулите ходят не само из къщи, а и навън – добави Ига. – Енотът Курт също е сомнамбул. Една нощ ми кестени на реката, докато лъснаха като стъклени топчета. А после нищо не си спомняше!

– Не, аз не търкам нищо насън – веднага уточни Лу. – И нямам кестени вместо стъклени топчета!

– Но вече нямаши и коледна елха, което е по-лошо! – обади се Балтазар. – Затова ще си почина малко от съчиняването на стихове, ще станя детектив и ще помогна в търсенето на твоята елха.

– Ами да... Нали си имаш луна... – изсмя се Ига.

– Луната обаче е полезна само през деня, когато се вижда! – каза Балтазар.

– Мисля, че през нощта ще ни е нужна помощта на кукумявка... – намекна Лу.

– Е, добре! – каза Ига. – Разбрах! Ще участвам и аз. Утре сутринта започваме!

2.

– Значи сега тримата приятели ще търсят елхата на Лу – предположи Грета. – Може пък скоро да я намерят!

– Дано не я намерят! – намръщи се Ханс. – Иначе историята ще свърши много бързо.

– Прав си! – съгласи се дядо Ерик. – Значи преди да намерят елхата, трябва да се случи нещо. Например... Например може да се появи един много специален коледен подарък...

Какъв ли може да е този специален подарък?

